

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 398/2014
07.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених М.И. и др, због кривичног дела кршење породичних обавеза из члана 196. став 1. у вези члана 61. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених М.И. и З.С., адв. Д.К., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 2К 243/13 од 22.02.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6199/13 од 27.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 07.05.2014. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.И. и З.С., адв. Д.К., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 2К 243/13 од 22.02.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6199/13 од 27.01.2014. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 2К 243/13 од 22.02.2013. године окривљена М.И. оглашена је кривом због кривичног дела кршење породичних обавеза из члана 196. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајању од две године, окривљени Д.Ј. због кривичног дела кршење породичних обавеза из члана 196. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и окривљени З.С. због кривичног дела непружање помоћи из члана 127. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Окривљени су ослобођени плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала који падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 6199/13 од 27.01.2014. године, усвојена је жалба окривљене М.И. и њеног браниоца адвоката Д.К. и браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката М.М. и преиначена пресуда Првог основног суда у Београду 2К 243/13 од 22.02.2013. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду окривљену М.И. због кривичног дела кршење породичних обавеза из члана 196. став 1. у вези члана 61. КЗ осудио на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а окривљеног Д.Ј. због кривичног дела кршење породичних обавеза из члана 196. став 1. Кривичног законика осудио на казну затвора у трајању од једне године, док су у преосталом делу изјављене жалбе као и у целости жалба окривљеног З.С. и његовог браниоца адвоката Д.К. одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљених М.И. и З.С., адвокат Д.К., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или пак да исте преиначи тако што ће окривљене М.И. и З.С. ослободити од оптужбе.

Након што је поднет захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.И. и З.С. - адв. Д.К., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, достављен је јавном тужиоцу, а Врховни касациони суд је затим одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву уз примену члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС", број 72/11 од 28.09.2011. године), у односу на пресуду Првог основног суда у Београду 2К 243/13 од 22.02.2013. године, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је доношењем побијаних пресуда повређен кривични закон и то у односу на окривљену М.И., јер је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, будући да се у њеним радњама не стичу обележја кривичног дела из члана 196. став 1. КЗ (чиме се указује на повреду из члана 439. тачка 2. ЗКП), а у односу на окривљеног З.С. да се у радњама овог окривљеног не стичу обележја кривичног дела из члана 127. став 1. КЗ нити било код другог кривичног дела (дакле указује се на повреду из члана 439. тачка 1. ЗКП).

Изнете наводе браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Радња извршења кривичног дела кршење породичних обавеза из члана 196. став 1. КЗ јесте остављање члана породице у тешком положају који није у стању да се сам о себи стара – кршењем породичних обавеза утврђених законом.

Из описа радњи извршења кривичног дела у изреци првостепене пресуде, произилази да је окривљена М.И. „напустила и оставила дете – оштећеног И.И., старог седам месеци, који није у стању да се сам о себи стара, супротно одредби члана 69. Породичног закона“.

По налажењу овог суда из наведеног описа радње извршења дела јасно произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела кршење породичних обавеза из члана 196. став 1. КЗ за које је оглашена кривом, а наводи захтева браниоца окривљене су неосновани, у погледу примене Кривичног закона на кривично дело које је предмет оптужбе.

Надаље, из описа радње извршења кривичног дела, а из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени З.С. оглашен кривим што „није пружио помоћ лицу које се налазило у непосредној опасности, беби старој девет месеци ..... исто оставио и ушао у своју кућу ... па су колица са бебом кренула низбрдо прометном улицом, те су ударила у ивичњак и тако се зауставила“, те да је извршио кривично дело непружање помоћи из члана 127. став 1. КЗ.

Радња извршења кривичног дела непружање помоћи из члана 127. став 1. КЗ састоји се у пропуштању да се пружи помоћ лицу чији живот је у опасности. За постојање овог кривичног дела неопходно је да се помоћ могла пружити без опасности за учиниоца или друго лице.

У конкретном случају из описа радњи извршења, произилази да опасност за личност, то јест телесни интегритет за учиниоца није постојала. Лице коме је окривљени З.С. пропустио да пружи помоћ је беба узраста девет месеци. Потреба сталног надзора и пажње над дететом тог узраста је опште позната чињеница, исто као и могућност да му може бити угрожен живот када нема одговарајући надзор одрасле особе, без обзира на околности спољашне средине у којој се налази. У конкретној ситуацији дете је остављено у колицима која су се самостално кретала, на отвореном простору – прометној улици, па је непосредна опасност за живот била евидентна, а произилазила из личних својстава детета као и објективних околности догађаја.

По налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају експлицитно ненавођење животне опасности у изреци првостепене пресуде не доводи у сумњу да се у радњама окривљеног З.С. стичу сва законска обележја кривичног дела непружање помоћи из члана 127. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим. Сви елементи тог кривичног дела описани су у изреци пресуде и сагласни правној квалификацији кривичног дела, па су супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

Апелациони суд у Београду пресудом Кж1 6199/13 од 27.01.2014. године, није учинио наведене повреде закона, а законитост првостепене пресуде испитао је у складу са одредбом члана 604. став 1. ЗКП, који законик се

примењује од 01.10.2013. године, дакле, у време одлучивања о жалбама, па је тако законитост првостепене пресуде и поступка који је претходио њеном доношењу, ценио по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04... 76/10) који је био на снази у време одржавања главног претреса и доношења првостепене пресуде у овој кривичној ствари.

Дакле, по налажењу Врховног касационог суда, доношењем правноснажних пресуда није повређен закон на штету окривљених ни у питању да ли је у односу на окривљену М.И. примењен закон који се не може применити (члан 439. тачка 2. ЗКП), као ни по питању да ли је дело за које се окривљени З.С. гони кривично дело (члан 439. тачка 1. ЗКП).

Наводима захтева браниоца окривљених се указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна, а који наводи се односе на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. и став 2. тачка 2. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 11. старог ЗКП), а што није законом прописан разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Осталим наводима захтева, у суштини се указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног суда то јест правноснажне пресуде се побијају из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП и не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.И. и З.С. у том делу оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.